Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9

N:o 2. Februari.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

„Han är wår frid."

Frid med Gud.

Ef. 2: 11—22.

I.

Nu, då wi dagligen få läsa i tidningarna om de olyckor och lidanden, som wärldskriget medfört, kunna wi bättre än annars förstå, hwilken stor wälsignelse freden är. Kanske äro de många bland oss, som ofta ha kommit ihåg att tacka Gud därför att han har låtit oss njuta fred.

I wår text talar aposteln Paulus om en frid, som är ännu mycket wiktigare och oumbärligare för oss än den yttre fred, ett folk kan njuta. Denna frid, om hwilken aposteln talar, berör först och främst wårt förhållande till Gud, men så berör den också för det andra wårt förhållande till människorna.

I wår text hörde wi aposteln säga om sig själf och om de kristna i Efesus, att Kristus war deras frid, ty han hade försonat dem med Gud. Af naturen hade de warit wredens barn. Å ena sidan hade deras lif warit fiendskap till Gud, å andra sidan hwilade Guds wrede öfwer dem till följd af deras synder. Men så hade en stor förändring ägt rum hos dem. Ewangelium om frid hade blifwit förkunnad för dem. De hade hört Guds fredswillkor: han hade sändt sin enfödde Son, som lidit och dött för deras synder och nu såsom lefwande Frälsare erbjöd dem frid. Och de hade i tron anammat detta ewangelium och så fått frid med Gud. De hade nu öppet tillträde till Gud Fader i förtröstan på Kristi blod,

som på Golgata runnit till försoning för deras synder. De hade kommit nära Gud, ja, blifwit hans husfolk.

Så stå wi då, mina wänner, inför den frågan: ha också wi frid med Gud? Jag antar, att det finns många bland oss, som kunna af hela sitt hjärta swara: ja, Gud ske lof, jag har frid med Gud. Kanske finns det andra, som ha haft frid med Gud, men sedan mist den. Och kanske det också finns någon bland oss, som längtar efter frid med Gud, men aldrig ännu funnit den.

Hurudant wårt förhållande än må wara, det finns endast ett, som kan störa wår frid med Gud, och det är synden. Kanske är det en bestämd synd, som du begått någon gång i wärlden och som nu stör din frid. Eller kanske du inser, att hela ditt lif är sådant, att det icke behagar den helige Guden. Eller kanske består wår synd däri, att wi inte ha wårdat det troslif och den frid som Gud engång skänkte oss; ty liksom wi måste sköta om wår kropp för att behållas wid hälsa, så måste wi också wårda wårt troslif för att behålla wår frid med Gud orubbad.

Guds ord liknar synden wid moln och dimma. Likasom molnen och dimman hindra oss att se solen, så kan också synden hindra oss att njuta gemenskap och frid med Gud. Och utan Gud äro wi olyckliga, wi gå wilse och förgås i mörkret.

Men nu har Gud lofwat och sagt: jag utplånar dina öfwerträdelser såsom ett moln och dina synder såsom en sky. Gud har på Golgata infriat sitt löfte och han skall ännu infria det. I 2 Kor. 5: 19 läsa wi: „Ty Gud försonade i Kristus wärlden med sig icke tillräknande dem deras öfwerträdelser.“ Och i wår text läste wi ju: „Men nu, genom Kristus Jesus, hafwen I, som fordom woren fjärran, kommit nära genom Kristi blod. Ty han är wår frid . . . Ty genom honom hafwa wi båda i en och samma Ande tillträdet till Fadern.“ Och i Jes. 53 kapitel läsa wi: „Ja, han war sargad för wåra öfwerträdelsers skull och slagen för wåra missgärningars skull, näpsten war lagd på honom, att wi måtte få frid (frid med Gud!), och genom hans sår blefwo wi helade.“

Ja wåra synder ha blifwit försonade på Golgata; de behöfwa ej stå hindrande i wägen mellan oss och Gud. Se upp till Golgata, där Kristus led och dog just för dina synder och gå sedan i trons frimodighet till din himmelske Fader, bekänn för honom dina synder, så skall bördan falla från ditt hjärta och äfwen du skall kunna säga: *jag har frid med Gud.*

Och sedan, kära wänner, låtom oss bewara denna frid! Wi ha ingen gemenskap med den helige Guden utom på grund af Golgata försoning.

Så länge Kristi lidande och död äro en werklighet för oss, så länge ha wi också en lefwande gemenskap med Gud. Men så snart wi icke längre hålla fast wid denna stora sanning, blir wår gemenskap med Gud störd och wi mista wår frid med Gud.

S. C.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Nya underrättelser från Ambolandet.

(K. C.) Såsom redan i tidningspressen meddelats har åter ett par priwata bref med underrättelser från wårt missionsfält i Afrika kommit fram till Finland. De ifrågawarande brefwen äro affända från Ambolandet i nowember 1915, således ungefär tre månader senare än de bref från pastor Liljeblad, hwarigenom wi erhöllo de närmast föregående underrättelserna.

De nu anlända brefwen innehålla den sorgliga underrättelsen att missionär A k s e l G l a d har aflidit. Man kunde nog ana att den swåra sjukdom hwaraf broder Glad, enligt pastor Liljeblads bref, drabbats, skulle få denna utgång. Men tung är förlusten wårt arbete lidit genom denne erfarne arbetares bortgång, och djup är den saknad detta dödsbud wäcker hos den aflidnes ålderstigna föräldrar och anförwandter samt hos en talrik krets af wänner. Dagen för broder Glads bortgång war den 25 augusti.

Redan den härförinnan ingångna posten innehöll meddelanden om en misswäxt i Ambolandet, hwilka woro egnade att uppwäcka oro och bekymmer. De senaste underrättelserna förtälja endast om förökad nöd. Skaror af människor dö af hunger och de nerdignades lik ligga utsträckta längs wägkanterna, många af dem så afmagrade att ej ens de wilda djuren röra wid dem. Det berättas att pastor Liljeblad på en af sina färder påträffat 60 lik af stackars infödingar, som dött af hunger. Stora skaror af swältande komma till missionsstationerna för att anhålla om hjälp, och hjärtslitande är det för missionärerna att låta de hjälpsökande gå bort utan hjälp, — de kunna ju ej hjälpa de arma hungrande i afsaknad som de äfwen själfwa äro af wiktiga lifsförnödenheter. Men „wåra nya herrar", säges i ett af brefwen, „hafwa för afsikt att medelst automobiler forsla hit mais till försäljning, men stor

blir wäl ej däraf nyttan för de fattiga. Ett regn wore det enda som skulle hjälpa, men äfwen det synes allt dröja."

Såsom wi minnas, berättade pastor Liljeblad i sitt bref, att de flesta förnödenheter tagit slut, men att man hade för afsikt att skicka män till Hererolandet för att höra åt, om där stode att fås prowiant. Att detta försök lyckats, framgår af dessa bref och hafwa wåra utsände sålunda åtminstone i det wiktigaste fått sina behof tillfredsställda. Wi få hoppas att numera bristen på förnödenheter är afhjälpt och att wåra arbetare genom förmedling af brittiska myndigheter kunnat skaffa någon hjälp äfwen åt det olyckliga Ambofolket.

Sjukdom, till och med af allwarlig art, synes hafwa förekommit bland wåra arbetare. Swårast har missionär K. Koiwus familj drabbats af sjukdom. Särskildt har broder Koiwu själf warit mycket swag; wid tidpunkten af brefwets afsändande wårdades han på wårt sjukhus. Äfwen lärarinnan Maija Lehtowaara har warit betänkligt insjuknad i någon magåkomma med hög feber och äfwen har det yppats störingar i hjätwerksamheten och nerwerna. Mycken anledning hafwa wi att i wåra förböner ihågkomma wåra missionärers och särskildt de sjukas bland dem swåra belägenhet.

De bref, hwarifrån de ofwanstående uppgifterna erhållits, äro daterade den 10 nowember — den dag på hwilken alla wåra missionärer samlats till Olukonda för att fira missionär Martti Rautanens 70-års födelsedag.

Hjälp åt wåra missionärer.

(K. C.). I nowembernumret af Missionstidningen förlidet år omnämndes att det engelska kyrkliga missionssällskapet, Society for Propagation of the Gospel, hade på hösten öfwersändt 1,000 pund (25,000 fm.) af Finska Missionssällskapets i London deponerade medel till ärkebiskopen af Kapstaden för att af honom om möjligt widare frambefordras till wårt missionsfält. Jultiden underrättade sekreteraren för nämnda missionssällskap, biskop H. H. Montgomery, att han hade fått ett bref af ärkebiskopen af Kapstaden med underrättelse om att ärkebiskopen afsändt nämnda summa till wåra missionärer genom den Syd-Afrikanska Unionens myndigheter, inbesparande därigenom den kursförlust på 250 mk. som wi skulle fått lida ifall penningarna skickats en icke- officiell wäg. Ärkebiskopen hade i denna sak wändt sig till Syd-Wäst-Afrikas administrator, hwilken hade loswat ombesörja frambefordrandet af nämnda penningesumma till destinationsorten och hade han enligt ärkebiskopens ord med stor wälwilja om-

fattat denna angelägenhet samt förhållit sig ytterst wälwilligt gentemot nämnda sak.

Genom ett annat bref af Engelska Kyrkans Missionssällskaps lekmannasekreterare, doktor Lankester, från London, hafwa wi fått underrättelsen om att nämnde sekreterare i ofwannämnda sak underhandlat med Englands kolonialminister och att ministern under samtalets gång yttrat att Unionens myndigheter widtaga åtgärder för anskaffandet af nödhjälp tilll Ambolandet! Då wi ställa detta yttrande i samband med det förut anförda uttalandet i ett af wåra missionärers bref, att näml. „wåra nya herrar hafwa för afsikt att medels automobiler forsla mais till Ambolandet", så få wi hoppas att äfwen det arma Ambofolket numera åtminstone i någon mån erhållit hjälp utifrån.

Ett bref af missionär Wäänänen.

Den 8 januari anlände af missionär Wäänänen ett bref, som är dateradt i Rehobot i Ongandjera den 23 augusti 1915, hwilket bref således ej innehåller några färska nyheter. Han meddelar för det mesta samma uppgifter som det ofta omnämnda brefwet af pastor Liljeblad hwarför wi ej upprepa dess innehåll. Wi låna här ur brefwet endast några punkter, som beröra själfwa arbetet:

„Tidens stormuppfyllda wågor hafwa icke i nämnwärd grad rubbat wårt arbete här i Ongandjera. Förliden jul (1914) fingo wi taga 13 personer genom det heliga dopet till församlingens gemenskap och måhända gifwer Herren oss äfwen detta år nåden att döpa några." Hungersnöden säger han wara lika stor i Ongandjera som i Ondonga. Många af infödingarna hade byggt sitt hopp därpå att de genom att begifwa sig på arbetsförtjänst till Hererolandet skulle få sitt lifsuppehälle, men med oförrättadt ärende hafwa de återwändt därifrån. Missionär Wäänänen säger att den swåra nödtiden werkar mycket mera störande på arbetet än tidens allmänna oro. Kyrkobesökarenas antal har minskats och äfwen skolgången är mera oregelbunden än förut. Människor hafwa så mycket att bestyra med anskaffandet af sitt uppehälle, med rengörandet och gräfwandet af brunnar, med wattnandet af kreaturen o. s. w., att de ej hafwa tid och lust att tänka på mera andliga angelägenheter. „Låtom oss dock komma ihåg", säger han, „att Herren äfwen under denna swåra tid bereder wälsignelse och seger för sin sak . . . Han wet allt, Han wet hwad länder oss till gagn."

På tal om priwata angelägenheter omnämner missionär Wäänänen att åt dem den 21 januari födts en flicka, som i det heliga dopet erhållit namnet L a h j a J o h a n n a. Familjens helso-

tillstånd har i allmänhet warit godt oaktadt smärre sjukdomsfall, hwilka blifwit lyckligen öfwerwunna.

A. J. Glad.

Öfwer wärldshafwen har nått oss budet, att missionens Herre hemkallat missionären Aksel Juho Glad, hwilken den 25 sistl. augusti stilla och i fast förtröstan på på Gud insomnade i döden. För par månader sedan erhöllo wi under, rättelsen att han i juli månad sistlidet år swårt insjuknat, hwarför dödsbudet ej nu kom owäntadt.

Aksel Glad föddes i Helsingfors d. 25 mars 1865. Efter att här ha genomgått folkskolan arbetade han som trädgårdsmästare i botaniska trädgården. Den 20 januari 1890 inträdde han i missionsskolan och utdimitterades därifrån 1895. Följande år i februari anlände han till Ambolandet, där wi den första tiden bodde tillsamman på missionsstationen Oniipa. Efter något mer än ett års wistelse där fick han i Afrikas jord gömma sin kära hustru Lina, född Jarttu. Sedermera har han haft sin werksamhet på de flesta af missionsstationerna i Ondonga, har warit med om att grunda stationen Onajena, och arbetade sist på Oshigambo station där döden nådde honom och afbröt hans arbete i hans bästa mannaålder.

Par gånger har Aksel Glad gjort en rekreationsresa till hemlandet. Sedan 1906 har han warit förenad i äktenskap med Anna Woutilainen, som nu jämte son, dotter och den aflidnes föräldrar och syster närmast sakna honom.

Wi sutto tillsamman på skolbänken, tillsamman arbetade wi i Ondonga och wåra tankar möttes äfwen under de år wi arbetade hwar på sitt håll. Både i skolan och ute i arbetet war han en glad och hjälpsam kamrat. Bakom hans glädtighet dolde sig dock ett djupt allwar.

Troget wille han äfwen i mis-

sionsarbetet anwända de gåfwor Gud gifwit honom. Hans tunga war böjlig för uttalet af Ondonga språket. Grundlighet utmärkte honom i hans åligganden. Han sökte ej människors pris, ej häller fäste han sig wid deras tadel. På senare år tycktes lifwets bekymmer trycka sin prägel äfwen på honom.

Nu är han borta. Det tillstånd som råder i wärlden, och synnerligast i Ambolandet, har säkerligen haft en djup inwerkan på hans för intryck mottagliga sinne och påskyndat slutet.

Hos oss, hans skol- och arbetskamrater, har Aksel Glad kwarlemnat ett wackert och wälsignadt minne. Hwile han i frid ibland det swarta folk, för hwilket han offrade hälsa, förmåga och krafter! Wåra egnas och wåra arbetskamraters grafkullar därborta på det aflägsna arbetsfältet, wittna tyst om den tro och kärlek, som bör wara drifkraften äfwen hos de blifwande missionsarbetarena, såsom det warit för dem, som, bortkallade från wår midt, nu „hwila ifrån sitt arbete”.

Alb. Sawola.

Från wårt missionsfält i Kina.

Hälsotillståndet bland wåra arbetare.

Såsom förut omnämnts undergick missionär Auno förliden september en swår operation. Missionär Sihwonen skrifwer i ett bref dateradt den 17 nowember att broder Auno på återresa från Kuling till sitt arbetsfält i Tayung (Yungting) wikit in iShekou. Beklagligtwis war han då ännu wid mycket swaga krafter så att missionär Sihwonen säger sig med stor oro tänka på hans hälsotillstånd. Sedermera hade han dock erhållit lugnande underrättelser om broder Aunos befinnande, hwaruti hade inträffat en tydlig förbättring sedan han kommit till sitt eget hem. Låtom oss i wåra böner komma ihåg denne wår sjuka arbetare och hans unga hustru.

I nowember numret af Missionstidningen förtaldes att missionär Sihwonens lilla flicka, Sirkka, warit en längre tid sjuk. Till wår stora glädje meddelar fadren att den lilla nu är återställd. Hon hade strax blifwit bättre, sedan en kyligare wäderlek inträffat. Wisserligen hade hon strax efter återkomsten från Kuling legat i feber några dagar, men tillfrisknat snart och har sedan dess warit frisk. Sirkkas föräldrar uttala sin glädje däröfwer att så många af deras wänner här i hemlandet deltagit i den sorg, som deras lilla älsklings sjukdom förorsakat dem. Låtom oss nu deltaga i

deras glädje tackande Gud, som låtit barnet blifwa återstäldt.

För några månader sedan fingo wi från seminariet i Kina den ledsamma underrättelsen, att en af wåra elewer, Y-Teh-Kuei war sjuk och att man befarade att han hade lungsot. Numera har dock läkaren konstaterat att han ej funnit någon som hälst symptom till tuberkulos hos honom. Twärtom säger missionär Sihwonen att denne elew betydligt kryat upp sig och ser förnärwarande mycket frisk ut. Däremot hafwa twå andra elewer warit något klena.

Tayung stationen 10-årig.

Den 9 januari firade stationen i Tayung (Yungting), grundad af missionär Sihwonen, sin 10-års fest. Om festens förlopp hafwa wi ej ännu hunnit få några uppgifter, men missionär Sihwonen omnämner i sitt senaste bref, att han hade för afsikt att strax efter jul begifwa sig till Tajung för att deltaga i festen och „upplifwa gamla minnen". „På samma gång," säger han, „får jag tillfälle att längs wägen förkunna Guds ord i kapellen. Jag har ockšå fått många bref, hwilka intyga, att mitt besök på dessa trakter emotses med glädje." Wi hoppas, att missionär Sihwonen kunnat förwerkliga sin afsikt och — när man tager i betraktande att Gud förlänat broder Sihwonen en särskild förmåga till ewangelisations arbete — uppmana wi wåra läsare att bedja det Herren wille rikligen wälsigna den sådd, som på denna resa blifwit utsådd.

Tayung (Yungting) station.

Framgång i missionsarbetet.

Missionär Sihwonen berättar, att den norska-kyrkliga missionen haft stor framgång på sitt arbetsfält i prowinsen Hunan. En ifrig längtan att höra Guds ord är synbar bland folket därstädes. Omkr. 90,000 (siffrorna otydliga) personer hafwa under den tidigare hösten besökt mötena för att höra förkunnelsen af ewangelium. Katekumenernas antal stiger för närwarande till ungefär 1,500 personer. Missionär Sihwonen säger sig nyligen hafwa hört från Tshangsha, att missionär Gotteberg därstädes hade för afsikt att till julen döpa 100 katekumener.

Finska K. F. U. M. och missionsarbetet i Kina.

Den finska K. F. U. M. underhåller en af elewerna wid wårt seminarium i Kina. Han är äfwen intagen som medlem i härwarande förening och har fått mottaga ett medlemskort åtföljdt af ett bref af sekreteraren; brefwet hade missionär Sihwonen öfwersatt för honom till kinesiska. Äfwen anhöll man af honom en artikel för föreningens tidskrift. Artikeln hade äfwen blifwit skrifwen och — öfwersatt af missionär Sihwonen — öfwersänd till Finland.

„Icke många mäktiga . . .“

Enligt Kristi ord tillhör ewangelium i främsta rummet de fattiga. Och „de, som äro ringa, dem har Gud utwalt“. De mäktiga på jorden hafwa swårt för att böja sig under Guds starka hand. Och swårt är det för en rik att komma in i Guds rike. Men saliga äro de i anden fattiga, bedröfwade, utblottade, hungrande och törstande syndare. De få himmelska ägodelar såsom nådegåfwor. Dem hörer himmelriket till.

Det är således icke många mäktiga och ädlingar som följa i Kristi fotspår. Men det finnes dock äfwen mäktiga, som tillwälla sig himmelriket. Kristus mötte sådana under sin wandring på jorden. Och Petri predikan förmådde en romersk krigare till att ära fridsfursten. Till dem, hwilka kommo till tro genom aposteln Paulus hörde bl. a. ståthållaren på ön Cypern (Ap. 13: 12) samt kwinnor af ädel börd i Tessalonika och Berea (Ap. 17: 4, 11, 12). Och under första församlingens tid fanns det bland dem, som trodde på Gud, dock flera rika och förnäma personer, af hwilka mången bär ett aktadt namn i kyrkohistorien. Sådana mäktiga och förnäma, hwilka hoppas på Gud, har det alltid funnits i hwarje land. Då kristendomens budbärare kommo t. ex. till Swerige c:a 830 e. K. blef där bl. a.

en kwinna af börd wid namn Fridberg, omwänd. Och i Kinas kyrkohistoria intager en lärd ämbetsman wid namn Hsy Kuang shi, som lefde c:a 1600 e. K., en bemärkt plats, så äfwen hans dotter Kandida, hwilken efter sin fars död lät bygga 39 kyrkor i olika delar af Kina och bland sitt folk lät utsprida 130 olika skrifter, hwilka tricktes på hennes bekostnad. Att det i församlingarna äfwen i wåra dagar finnes mäktiga och ädlingar, är ju naturligt. Men det bör äfwen konstateras, att dessas antal är ringa och tillswidare mindre inflytelserikt. I wåra egna kinesiska församlingar saknas dessa tillswidare. Det har berättats för undert., att i Peking skulle döpts en före detta mandshuprins och ryktet förtäljer, att mången kines, hörande till de förnäma kretsarna, skulle blifwit omwänd till kristendomen. Men huruwida dessa rykten öfwerensstämma med werkliga förhållandet, wet man ej. Nyligen träffade jag dock en rik och mäktig man från Honanprowinsen; därför några ord om honom.

Han hör till Yuan-Shikais, presidentens af Kina, släkt. Han föreföll att lefwa i wälstånd, och är c:a 55 år gammal. Mannen gick mycket enkelt klädd. Såsom hufwudbonad anwände han en swart filthatt, och i fickan af sin wida rock bar han en i Amerika köpt stor guldklocka. Han war mycket språksam. Han hade genom pastor Stakke, en af grundläggarne till seminariet i Shekou, kommit till omwändelse. Denne hans pastor skulle nu begifwa sig till Amerika, och hade han kommit för att följa sin själasörjare till Hankau. Det war i Hankau jag stiftade bekantskap med denne rike kristne kines. Wi bodde i samma gästgifweri, så att wi ofta hade tillfälle att samtala. Denne wän berättade, att „den hwita wargen" hade röfwat honom silfwer till ett wärde af 120,000 finska mark. „Med denna summa skulle jag hafwa byggt mången kyrka i min prowins", hade han berättat för en af pastorerna. — Ledsamt war det med denna stöld, ty hans egen son hade understödt „de hwita wargarna". Hans son war en förlorad son. Nu bygger fadern en kyrka på sin egen lägenhet. I Hankau uppköpte han som bäst byggnadsmaterial för sin kyrka. Till huspredikant önskade han en god ewangelist. Till inwigningen af kyrkan erhöll äfwen undert. inbjudning. Han lofwade afhämta sina utländska gäster med sina 15 mulåsnor. Från hans hem är det c:a 25 km. till närmaste järnwägsstation. Med intresse afwaktar jag tillfället att få se denna märkliga lägenhet och dess nya kyrka.

„Ej många mäktiga, icke heller många ädlingar" — detta ord besannas dock, ty sällan hör man i Kina, att förmögna eller inflytelserika personer skulle omwända sig till Kristi lärjungar. Och dock wore det af stor betydelse, om sådana funnos i församlingarna. De kunde

werka såwäl inåt som utåt till fromma för den kinesiska kristliga församlingen.

O, gifwe Gud åt de rika i Kina sin nåd, på det de ej satte sitt hopp till den förgängliga äran, utan till den lefwande Gud, att de funne en säker grund och emottoge det ewiga lifwet.

Erland Sihwonen.

Tack- och böneämnen.

Låtom oss tacka för

Att Herren hjälpt oss till att komma i förbindelse med wåra missionärer i Afrika och att de — enligt wåra böner — hafwa erhållit lifsförnödenheter.

Att man äfwen i Ongandjera fått döpa ett ansenligt antal hedningar och att arbetet annars fått utan swårare störingar fortgå.

Låtom oss bedja,

Att Herren wille förbarma sig öfwer det nödlidande Ambofolket.

Att Herren wille tröfta de förjande och styrka de sjuka bland wåra arbetare både i Afrika och Kina.

Att Herren wille bewara wåra missionärer i Kina under dessa tider af oro och osäkerhet samt leda händelserna i Kina på fredliga wägar.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

(För missionsstudiekretsar af S. C.)

3. Karl Gützlaff — »Kinas vän».

En af de missionärer, hvilka redan under Morrisons tid anlände till Kina, var tysken *Karl Gützlaff*. Han var af ett eldigt lynne, full af hänförelse och full af oro. Utsänd af Nederländska Missionssällskapet kom han först till Bortre-Indien, men började redan här koncentrera sitt arbete på den kinesiska befolkningen, hvaraf det fanns rikligt som kolonister. Sedan han ingått äktenskap med en rik engelska och sålunda blifvit oberoende, lemnade han sällskapets tjänst och begynte arbeta på egen hand. När hans hustru sedermera dog, öfverflyttade han till Kina 1831. Vi kunna i hans verksamhet särskilja tre olika drag:

Predikoresor och bokspridning. Oaktadt förbudet för utlänningar att beträda kinesiskt område fortfarande var gällande, gjorde han vidsträckta, äfventyrliga resor till kuststäderna, ja långt in i landet. Han talade kinesiska mycket väl och förstod att vinna kinesernas vänskap,

om också folket och myndigheterna å andra sidan hårdt ansatte honom. På dessa resor utdelade han delar af Bibeln och kristliga traktater i riklig mängd. Största delen däraf blef väl för deras läsare döda bokstäfver, men somliga af dem ha varit i bruk ända tills nu. Missionär Voskamp omtalar, att han påträffat en ung buddhistisk munk, som vid rengörning af en afgudabild inuti den funnit en af Gützlaffs biblar. Munken hade själf studerat boken samt äfven låtit andra läsa densamma. För missionären är det betydligt lättare att tala till dylika människor, än till dem, som ej alls veta något om kristendomen. Ibland finner man tillochmed, att de äro mäktigt påverkade af Guds nåd.

Karl Gützlaff.

Utsändande af kinesiska evangelister. — I arbetet för Guds rike äro somliga frestade att lättjefullt lemna sig efter sin Mästare, andra åter att otåligt skynda före honom. När man ute på arbetsfältet mäter uppgiftens storlek, jämförd med de ringa arbetskrafterna, förefaller den senare frestelsen större, och Gützlaffs eldiga natur var i synnerhet utsatt för den.

År 1843 bosatte han sig i den af engelsmännen nyligen grundade staden Hongkong, som är belägen på en ö tätt intill det Kinesiska fastlandet. Här arbetade han hufvudsakligast bland de fattiga och döpte massor af dem. Redan denna verksamhet torde i viss mån hafva varit ytlig till sin beskaffenhet. Men då han såg att många af de döpta voro ifriga att bekänna sin tro, så skyndade han vidare. Kineser borde predika evangelium för kineser; detta blef hans stora lifsidé. Hastigt borde hela Kina vinnas för Kristus.

För denna idés förverkligande grundade han tillsamman med sina församlingsmedlemmar ett sällskap. Inom några år antogos i detta sällskaps tjänst 200 kineser, hvilka Gützlaff efter en kort förberedelse utsände till olika delar af landet för att predika.

Det har blifvit sagdt att hednavärldens bästa och sämsta element

samlas omkring missionären. Så gick det antagligen äfven här. När Gützlaff år 1849 reste hem till Europa, öfvertog missionär Hamberg på hans enträgna begäran ledningen af sällskapet. Denne gjorde en grundlig undersökning, och det kom därvid i dagen att de flesta af de antagna männen voro bedragare, som med lögnaktiga berättelser förblindat den lättrogne missionären.

Väckande af missionsintresse är den del af Gützlaffs verksamhet som rikast burit frukt. Själf full af brinnande hänförelse var han den rätte mannen att äfven hos andra väcka hänförelse. Han skref från Kina de mest entusiasmerade uppsatser förtäljande om sina resor och uppfordrade andra till arbete. »Är vår store Frälsares öfverflödande barmhärtighet fåfäng med afseende på dessa miljoner? Kina är ej tillslutet för Honom. Han, den allsmäktige öfvervinnaren af helvetet och döden, skall öppna himmelrikets portar för dessa tusen sinom tusen; ja, han har redan öppnat dem!» När Gützlaff sedermera anlände till Europa, bereste han Tyskland, England och andra evangeliska länder, besökte t. o. m. Finland, öfverallt sökande väcka intresse för Kina missionen.

Hans väckelserop väckte gensvar. Nya missionssällskap stiftades och andra äldre dylika begynte arbeta i Kina, där dörrarna vid denna tid begynte öppnas för såningsmännen, såsom vi af det följande få erfara.

Gützlaff återvände till Kina år 1850, men dog snart därefter. Denna brinnande, oroliga ande, »Kinas vän», som han själf någon gång kallat sig, fick nu ingå i sin Herres hvila. På honom få vi också väl tillämpa dessa profetens ord: »De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hafva fört de många till rättfärdighet, såsom stjärnor alltid och evinnerligen.»

Opiumkrigen och Taiping-upproret.

Tvänne krig fördes denna tid mellan England och Kina (åren 1840—1842 och 1856—1860). Att undersöka upprinnelsen till dessa krig faller ej inom området för vårt ämne; men ordspråket: »det är ej ens fel, när två gräla» kan måhända äfven här tillämpas. Ett sorgligt faktum är emellertid att opiumhandeln var en af orsakerna. Emedan engelsmännen, tvärtemot de kinesiska myndigheternas förbud, både hemligt och uppenbart importerade detta giftiga njutningsmedel, ha dessa krig senare fått namnet opiumkrigen.

Följderna af dessa krig ha äfven i missionens historia haft sin stora betydelse. Vid fredsslutet i Nanking 1840 erhöllo utlänningar

tillåtelse att bosätta sig i fem af Kinas hamnstäder *), och vid freden i Peking år 1860 gafs dem rätt att fritt röra sig i alla Kinas 18 provinser, och både utlänningar och kineser fingo frihet att öfverallt i landet predika evangelium.

På samma tid dessa krig pågingo rasade i Kina (1850—1864) ett uppror, som väl är det förskräckligaste uppror världshistorien känner. Vi kunna ej heller länge uppehålla oss vid detta upprors orsaker och växlingar; i korthet vilja vi blott nämna, att dess ledare Hung Siutsuen emottagit intryck af kristendomen, hvilka han sammanblandade med egna storhetsdrömmar. Han ville framträda som religiös och politisk reformator, afskaffa afgudadyrkan samt befria landet från mandshudynastin. För att befrämja sina afsikter stiftade han »Guds tjänares förbund». Dess medlemmar undervisade han i sin lära, som var en besynnerlig blandning af kristendom, hedendom och hans egna fantasier. Emellertid tilldrog sig hans förehafvande myndigheternas uppmärksamhet, och när dessa begynte ansätta honom, reste han sig till motvärn, fick många anhängare och eröfrade inom kort hela Södra-Kina ända till Jangtse-floden. Han trodde sig härmed ha grundat en ny dynasti, som han kallade Taiping, stor frid. Men i denne nye konungs lif begynte storhetsmani, vällust och grymhet inta en allt större plats. De kejserliga skarorna betalade hans grymhet med samma mått och följden var att vidsträckta landområden förstördes och mer än 20 milj. människor omkommo. Ändtligen kufvades upproret genom den kände engelske generalen Gordons verksamma hjälp.

Har detta uppror haft någon betydelse för missionsarbetet? Helt säkert. Inga uppbyggande krafter voro visserligen härvid i rörelse, men de nedrifvande kunna äfven de ha sin stora betydelse. De upproriska förstörde en mängd afgudatempel; ett af ledarens mål var ju afgudadyrkans bortskaffande. I Kulings bergstrakt, där våra missionärer vanligen tillbringa den hetaste sommartiden, finnas många tempelruiner, som vittna om taipingarnas framfart.

Dessa afgudar af trä och lera äro måhända föremål för vårt gyckel, men vi böra komma ihåg, att bakom dem gömmer sig, utom människoandens evighetslängtan, äfven mörkrets makt, och det är en känd sak att det kinesiska folket haft en utomordentligt fast tro på dessa gudar. När hedningarna nu sågo sina gudar slås sönder, utan att dessa ägde kraft att försvara sig, bröts mångens tro på dem och på deras förmåga att hjälpa.

En allmän osäkerhet denna tid och outsägliga lidanden kommo

---

*) De voro, uppräknade från söder norrut: Kanton, Amoi, Futsou, Ningpo och Shanghai.

människorna att djupare än förut känna behofvet af det stöd och den säkerhet för sitt lif, de hittills trott sig finna hos sina gudar. Mångens stolta självsäkerhet tillintetgjordes, och i stället kom där det armod och den brist, som endast evangelium kan afhjälpa.

Vi få ej heller underskatta Taiping-upprorets betydelse i det att det fäste kristenhetens uppmärksamhet vid Kina och väckte hos den en aning om detta stora folks djupa andliga behof, hvilket stiftaren af upproret om än med oriktiga medel sökte tillfredsställa.

För att göra ett sammandrag af hvad vi denna gång behandlat, finna vi, att det äfven nu i första rummet varit fråga om förberedande arbete, ett rödjande af väg för den evangeliska missionen, men ett helt annat sådant än det vi varseblefvo i Morrisons lifsgerning.

1. Gützlaffs bokspridningsresor beredde väg för en kommande varaktigare verksamhet.

2. Gützlaffs misstag voro dyra lärpenningar, som vid begynnandet af nya företag äro rätt vanliga.

3. Gützlaffs väckelserop och de politiska händelserna fästa den missionerande församlingens uppmärksamhet vid Kina.

4. Genom krigen med England öppnades Kina äfven för evangelii förkunnare.

5. Taiping-upproret beredde den andliga jordmånen, som därigenom blef mottaglig för evangelii utsäde.

Från wärldsmissionens fält.

Svenska utresande missionärer förbjudna att landstiga i Indien.

(K. C.) Sedan svenska Evangeliska Fosterlandstiftelsen i omkring två månader fått vänta svar på den begäran om rätt för sina missionärer att landstiga i Indien, som genom svenska utrikesdepartementet och svenska beskickningen i London inlämnats till den engelsk-indiska regeringen, har för en tid sedan telegrafiskt svar anländt, hvari endast säges, att Indiens regering ej kan tillåta svenska missionärer att landstiga. — Det är oändligt smärtsamt att behöfva göra detta meddelande, säger svenska Missionstidningen, ej minst vid tanken på de skriande behofven därute. Hvilken glädje hade det icke varit för missionen därute att få mottaga en förstärkning af 7 missionsarbetare — och nu är den förstärkningen dem förvägrad! Nog vill hjärtat med bäfvan här fråga: »Herre, hvad menar du med detta?» Och dock — äfven här bör man vara stilla. Äfven här skall Guds hand

i sin tid varda uppenbar. Äfven här skall han förhärliga sitt namn. Men som aldrig förr må de kristna upplyfta bedjande händer för bröder och systrar därute. Må de ej digna under sin arbetsbörda utan bäras af Herrens kraft genom allt. Må de få erfara sanningen af det ordet: »Intet hindrar Herren att gifva seger genom *få* likasåväl som genom *många*.»

Thomas kristna.

I södra Indien finnes det en hel hop kristna församlingar, som räkna sitt ursprung från kristendomens första tider och som kallas Thomas kristna, emedan de enligt traditionen grundats af aposteln Thomas. Den evangeliska missionen har haft en lifgifvande inverkan på somliga af dessa gamla kristna, som redan betydligt stelnat i former. Man har börjat studera bibeln, grunda söndagsskolor ja till och med att missionera bland de rundtomkring boende hedningarna. De stora andliga möten, som i omkring 20 års tid hållits i Maramannu, förtjäna äfven att omnämnas. Där samlades för en tid sedan, för en veckas tid, en skara af 20—25,000 personer för att höra missionärer tala.

En f. d. taoistpräst.

För få dagar sedan blef en f. d. taoistpräst utskrifven ifrån Antungs danska missionshospital. Han har därefter repat sig, men det bästa är att det ser ut som om han upplåtit sitt hjärta för evangelium. Han slukade alla kristliga böcker han kunde få tag i, och ju mer han läste, destomer öfvertygad blef han därom att Taoismen är falsk och Jesusläran är sann. Han är silkesspinnare till yrket. För 2 år sedan var han taoistpräst i ett tempel norrom Feng-hwang-ch'eng. Nu emottar han dopundervisning och det är att hoppas att han snart upptages i den kristna församlingen gemenskap.

»Dansk Missionsblad».

En framstående indisk kristen.

Karmarkar och Modak äro namnen på tvänne familjer, hvilka i den Marattiska missionens, hörande till American Board, historia varit de mest framträdande. Två generationer af den förra ha redan gått att undfå sin himmelska lön. Hufvudmannen för den andra generationen, Rev. Shahurao Modak, blef hemkallad förlidet år. Han var, på grund af en enhällig tyst öfverenskommelse, och af flera orsaker den självskrifna ledaren af den kristna kyrkan i Vestra Indien. Han var af en välkänd familj, var en mycket begåfvad och framförallt en mycket god man.

Som ung hade det varit hans önskan, att begifva sig till England för att där utbilda sig för något civilt embete i Indien. Besviken häruti valde han att bli jurist och underhöll därmed hela lifvet igenom både sig och sin familj. I utöfvandet af detta yrke var han ak-

tad både för sin skicklighet, särskildt hvad beträffar anställande af korsförhör, samt för sin redbarhet.

För ungef. fyra år sedan lemnade pastorn för Första Kyrkan i Ahmednagar sitt maktpåliggande embete för att i stället bli inremissionär med en lön, som var endast tre fjärdedelar af den han härtills erhållit. Man förfrågade sig då hos mr. Modak, om han vore villig att träda i den förra pastorns ställe.

»Sedan många år tillbaka», svarade han »har det varit min innerligaste önskan att få tjäna som pastor i en kyrka. I fall ni anser mig värdig att på detta sätt tjäna skall jag med glädje emottaga edert anbud. Men ett villkor måste ni dock tillåta mig att uppställa, det nämligen, att ni taga emot min tjänst utan att gifva mig någon ersättning därför, samt tillåta mig att underhålla min familj genom utöfvandet af mitt juristyrke.»

Somliga ansågo det ej vara möjligt, att en skicklig jurist på samma gång kunde vara en troende och anderik präst. Mr. Modak hade i alla fall ända ifrån sin ungdom varit en gudfruktig man, hade läst och öfversatt religiösa böcker, tagit en verksam del i olika slag af kristligt arbete samt i åratal varit president för kyrkornas ecclesiastiska förbund och var allmänt aktad som en redbar lagkarl. Man afstod från vidare invändningar beträffande ett fortsatt utöfvande af hans praktik. Hans vanliga inkomster stego till 100 à 115 dollars i månaden. Kyrkan kunde ej tänka på att betala honom denna lön. Den anställde en god hjälppräst och betalade åt mr. Modak så mycket den kunde där utöfver. Men han återlemnade alltid hvarje penni kyrkan betalade honom, för att användas för något kristligt ändamål.

Utom sin tjänst som äldre pastor i församlingen tog han en mycket verksam del i kommiténs för hundraårsfesten arbete, var ordförande för en kommité, som bar hela ansvaret för ledningen af det kristliga arbetet i distriktet, etc. Nu när han blifvit hemkallad, fattar hela församlingen, såsom aldrig förr, hvilken framstående kristen ledare de haft i honom.

Vittnesbörd om honom ingå från många olika håll. En europeisk embetsman i civil tjänst i Indien skrifver: »jag är mycket bedröfvad att höra om den gode mr. Modaks frånfälle». En högt uppsatt persisk ämbetsman som länge kännt honom yttrar: »han var i sanning en kristen, uppriktig, sann, hjälpsam, anspråkslös och vänlig. Såväl i sitt privata lif som i sitt embete var han ett efterföljansvärdt exempel. Hans enkla handlingar af vänlighet och kärlek skall jag alltid minnas».

En indisk kristen skrifver: »han var en sann Jesu Kristi lärjunge. Under alla de tjugosex år jag stod honom nära hörde jag honom aldrig säga ett ondt ord till någon missionär eller någon kristen indier. Hos honom fanns inget knot, ingen

klagan, inget dömande af andra, endast hängifvenhet för hans arbete och kärlek till hans medmänniskor. Jag tackar Gud för att han gifvit mig tillfälle att vara tillsammans med en så helgad Guds tjenare».

»För mig personligen», säger författaren till dessa minnesord, »var han ett exempel, inspirerande mig i intellektuellt, andligt och socialt afseende». Den indiska kyrkan skall i Shahurao Modak bevara minnet af en af sina helgon.

(The Missionary Herald.)

En berättelse om två fäder.

(Öfversättning från engelskan.)

Den stora fadern är gamla Simangoloa. Han är alls inte fager att skåda: han har en tjock, tillplattad näsa och ansiktet fullt med koppärr, alldeles som om en hel hagelskur slagit honom i syne, medan han sof ute på marken. Stackars människa, han hade ingen, som kunde sköta honom, när han fick kopporna, och förebygga, att han blef så vanställd. Det bästa han kunde göra utan läkemedel var att smeta fuktig mull öfver sitt ansikte.

Nej, vacker är han inte, men han är så präktig, att man glömmer hans ansikte och däri ser bara hans goda hjärta. Simangoloas små barn älska mycket sin fader, och de äro mycket stolta öfver honom, för det han är så skicklig att ljustra fisk och dessutom för det han är missionärens vän. När denne beger sig för att hålla bön i deras by, så är det Simangoloa, som tar emot honom och som breder ut en snygg matta under hans predikstol, och det är likaledes han, som sammankallar folket till bön. Han är verkligen en far man kan vara stolt öfver. Han talar med missionären ansikte mot ansikte, såsom den ene mannen till den andre, och är inte en smula rädd för honom. Men denne samme fader — den store, jag talar om — kom härom dagen för att hälsa på mig och förde med sig den andra fadern jag omnämnt — den åtta eller nio år gamla l i l l a fadern. Jag kände inte den lilla gossen, men knappt hade vi hälsat på hvarandra, förrän den gamle sade: »Min missionär, tillåt mig att föreställa dig min fader; det är han själf, Kamamboe, om hvilken jag förut talat med dig; han har just kommit tillbaka från ett besök hos några släktingar. Du ser honom, själfva Kamamboe — det är min egen pappa.»

»Helt visst är han ditt eget barn, Kahemas bror, icke sant?»

»Ja, men han är på samma gång min fader.»

»Du skämtar, Simangoloa, men jag förstår inte ditt skämt.»

Simangoloa blef helt stött.

»Missionär, när jag säger, att han är min fader, så ä r han min fader, min egen riktiga fader. Jag är hans barn coh han är min sannskyldiga fader.»

Det var tydligt, att Simangoloa menade fullt allvar och var sårad af mitt tvifvel och min oförmåga att förstå honom. Därför sade jag: »Se så, Simangoloa, jag försäkrar dig, att jag helt gärna vill tro dig, fast jag inte förstår ett dugg af hvad du menar. Förklara för mig, huru ett barn kan vara på samma gång din fader och din son!»

Med fårad panna och under mycket gestikulerande berättade han då saken.

Hans egen fader hette Kamamboe. Han var för honom en god, gammal fader och mycket afhållen, men en dag dog han. Just då hade Simangoloa ett helt litet barn, som

ännu ej fått något namn. Man var rädd att ge honom namn, då han ännu var för späd, och man fruktade, att Nyambe (sambesiernas högsta gud) fort skulle taga honom bort, om han bara visste hans namn![1]).

Simangoloa var mycket bedröfvad öfver sin gamla faders död, men han kom på en god tanke, nämligen att kalla sin lille Kamamboe, liksom farfadern.

Alltså begaf man sig till trollkarlen, och han gissade genast, hvad Simangoloa skulle tycka om (därtill behöfdes inga stora trollkonster!). Han kastade om benknotorna och förklarade allvarsamt, att farfaderns namn med detsamma måste ges åt den lilla gossen; i annat fall skulle denne skrika så, att han komme att aftyna och tråna bort. Simangoloa var helt belåten och betalade trollkarlen väl. Sedan slog han litet mjölk i en liten träskål, som han ställde på marken, därpå hängde han ett band små hvita pärlor om den lilles hals, tog så en liten kvist i sin hand och slog därmed lätt mot marken, medan han knäböjande framför sin hydda frambar följande bön: —

O, min fader, Kamamboe,
Se till mjölken jag dig frambär!
Lyssna till din son, o fader,
Sonen din, Simangoloa.
Hör, hur lilla barnet gråter,
Hjelp, att tåren mer ej rinner,
Att den lille ej må tyna.
Skyndsamt sänd hit ned din ande,
Låt hans kropp få bli din boning,
Att han växer till din like,
Din, min kära faders, like,
Du, som bortgick vid hög ålder.»

Han fortfor att bedja i den stilen några minuter, spottade öfver den lilles kropp och ansikte (motsvarande vårt kyssande) och gick sedan helt lycklig in till sitt. Helt visst hade hans gamla fader, Kamamboe, hört hans bön och samtyckt till att komma den lilla Kamamboe till hjälp. Följaktligen bar den lille från den tiden namn efter sin farfar, hvars ande tagit sin bostad i honom. Den döda farfadern blef för honom i själfva verket mer än en gudfader eller beskyddare, det var som om han igen återvändt till lifvet i sitt barnbarns person. Därför betraktade Simangoloa härefter denne med stor respekt och inte så litet vidskeplig fruktan.

»Men», sade jag, »om Kamamboe blefve olydig, eller om han talade osant eller stule, så skulle du helt visst straffa honom och till och med slå honom.»

Simangoloa stirrade förvånad på mig. »Straffar ett barn sin egen fader?» sade han. »Tillkommer det en son att slå sin egen fader?»

»Men, Simangoloa, menar du då, att du aldrig tänker vägra detta barn någonting?»

»Ja visst, — naturligtvis bör jag icke vägra honom någonting.» Hvarpå han sade mig farväl, efter att några gånger ha låtit mig upprepa Kamamboes, sin faders och sin sons, namn. Jag trodde fädren, både den store och den lille, begifvit sig af, då Simangoloa hastigt kom tillbaka. »Min missionär», sade han, »du kommer säkert att glömma Kamamboes namn. Skrif fort upp det; du måste skrifva upp det. Och så fick jag lof att genast skrifva upp det ärade namnet.

Så att, om ni mina läsare, gören en påhälsning hos mig i Lealui, och skjut inte alltför länge upp därmed, så bli ni i tillfälle att läsa Kamamboes namn, skrifvet med stora bokstäfver på verandastolpen, till höger om vår stora trappuppgång.

---

[1]) Hvilken skillnad mellan denna fruktan att inför Nyambe nämna ett barns namn och glädjen och förmånen att inför Gud förläna en kristen ett namn!

Och när jag nu för er berättat denna historia, ber jag er hjälpa mig att bedja för dessa arma fäder och mödrar och alla dessa små hednabarn, som göra hvad de behaga, då deras föräldrar mestadels ej våga rätta eller ens råda dem (af fruktan att de kunde förolämpa sina ånyo förkroppsligade förfäder), och framför allt tacka er Fader i himmeln, som låtit er bli födda där Guds ord och Jesu kärlek redan förvandlat de äldres och yngres lif.

V. Ellenberger.

(Ur News from Barotsi-land.)

Från det inhemska arbetsfältet.

Till minnet af Prosten Mandellöf.

Åter har bortkallats en af Herrens trognaste arbetare, prosten Wilh. Adrian Mandellöf. Den aflidne föddes i Kankaanpää 1848, blef prästwigd 1873, war kyrkoherde i Säkylä 1882—1899, hwarefter han reste öfwer till Amerika. Där war han bl. a. förman för den s. k. kansallis-kirkkokunta. Efter återkomsten fr. Amerika blef han kyrkoherde i Asikkala 1907 och förblef där till sin nu inträffade död.

Prosten Mandellöf war trogen sin kallelse. Gällde det att förkunna frälsningens budskap war han städse färdig att bryta upp. Hwarken ålderdomens swaghet, sjuklighet eller owäder kunde förhindra honom att infinna sig wid ett möte. Allt Guds rikes arbete war honom kärt, särskildt hednamissionsarbetet, som han troget understödde. Han hade bl. a. för wana att offra hwarje guldslant han erhöll för missionen. Jämte sin unge nitiske adjunkt arbetade han flitigt i sin församling; bl. a. grundade han i hwarje by en hednamissionsförening. Gamla och unga waknade upp ur syndasömnen och Herrens eld wärmde människornas hjärtan till arbete. Det war uppfriskande att besöka hans församling. Må denne wår hemgångne wäns föredöme mana äfwen oss till arbete för Guds rikes utbredande.

Missionsintresset wid wåra seminarier.

Missionsintresset wid seminariet i Brahestad wisar tecken till en glädjande tillwäxt. Redan härförinnan har en stor del af lärowerkets elewer slutit sig till Lärarenas och Seminaristernas Missionsförbund. Och nu hafwa wi fått höra, att 22 af seminariets elewer hafwa beslutit att bilda tre missionsstudiekretsar för erhållandet af fördjupad kännedom om missionen. På samma gång wi uttala wår glädje häröfwer hoppas wi att dessa unga må få

mycken wälsignelse under dessa studier och att många andra af den studerande ungdomen följa deras exempel.

Missionsintresse i Paldamo.

Kiweskylä folkskolebarn i Paldamo insände för någon tid sedan till Missionssällskapet en penningegåfwa, den de delwis insamlat sinsemellan, delwis hopbragt genom en d. 1:sta Adwent föranstaltad missionsfest för barn. På samma gång gåfwan öfwersändes anhölls om 40 sparbössor, emedan barnen önskat få hwar och en en egen sådan, där de kunde inlägga sina små besparingar för missionen. Brefskrifwaren uttalar sig om missionsintresset på orten på följande sätt: "Missionssaken har på denna ort hitintills warit främmande. Det ser dock ut som om Gud nu öppnade både barnens och de äldres hjärtan för den dyrbara saken. — Detta bewisar äfwen den insamlade penningesumman. Jag kunde ej tänka att det skulle bli ens så mycket i en trakt med en så obemedlad befolkning och i en så dyr tid som den närwarande. Måtte Gud ännu mera öppna deras ögon att inse det äfwen de fattiga kunna offra något åt Gud, och att han just på den grund will gifwa dem sin rika wälsignelse"!

Missionssällskapets wår- och sommarwerksamhet.

Snart stundar åter den tid, då wi skola begynna med planerandet och ordnandet af Missionssällskapets werksamhet under instundande sommar landet rundt. Önskligt wore att man i hwarje församling, där man önskar hjälp af Missionssällskapet wid anordnandet af missionsfester, missionsdagar m. m., redan tidigt begynte med förberedelserna för de samma och sedan i god tid meddelade Missionssällskapet om önskningsmålen. Såsom förut börjar man å Missionssällskapets expedition redan wid ingången af april månad att ordna sommarwerksamheten, och anhålla wi därför att alla önskningsmål och förslag med afseende på festerna skulle insändas till Missionssällskapet före utgången af marsmånad.

Missionssällskapets rådplägande möte

den 25 och 26 Januari.

Representanter för Sällskapets filialföreningar och andra inkallade missionswänner hade ifrån skilda delar af landet, ända ifrån Uleåborg och Joensuu talrikt infunnit sig till mötet. Under ärkebiskop Gustaf Johanssons ordförandeskap rådslog mötet angående de åtgärder, hwilka borde fattas med anledning däraf, att hednamissionsfondens inkomster

under en följd af år icke warit tillräckliga för utgifterna, trots de betydande inskränkningar Bestyrelsen under de senaste åren widtagit. Efter en synnerligen liflig och af warm härförelse buren diskussion fattade mötet följande beslut angående de åtgärder, som nu borde widtagas:

A.

För inkomsternas ökande.

1) Till betäckandet af den summa, omkring 72,000 mark, hwarmed utgifterna året 1915 öfwerstego inkomsterna, torde Bestyrelsen på lämpligt sätt wända sig till förmögnare kristligtsinnade personer i det hopp, att de skulle känna sig manade att med större gåfwor bidraga till samlandet af ofwannämnda summa.

2) Till höjandet af de regelbundna inkomsterna anses följande åtgärder nödiga:

a) Wid predikowerksamheten i hemlandet fästes särskild uppmärksamhet åt de trakter, uti hwilka missionsarbetet är relatiwt litet kändt;

b) Bestyrelsens beslut till ökande af antalet af Sällskapets medlemmar, i synnerhet sådana, hwilka wille årligen bidraga med minst 10 marks understöd, bör kraftigt sättas i werket;

c) För att missionen skulle allt mera blifwa en församlingarnas sak, hänwänder sig mötet till landets prästerskap med anhållan att detsamma wille mera än hittills för församlingarna framhålla missionssaken och i det syfte bl. a. engång i månaden anordna i kyrkan t. ex. i samband med den allmänna gudstjänsten en missionsbönestund, därwid i enlighet med § 6, mom. e i Sällskapets stadgar, kollekt skulle upptagas för hednamissionen;

till kontraktsprostarne med anhållan, att de wille i samråd med prosteriets prästerskap årligen anordna en för hela prosteriet gemensam missionsfest;

dessutom borde Sällskapet wända sig till landets domkapitel med anhållan, att de wille genom cirkulär uppmärksamgöra prästerskapet och församlingarna på den stora wikt, som kristenheten bör fästa wid missionsarbetets framgång;

d) Uti de delar af landet, där förutsättningar för sådant finnas, borde werksamheten ordnas under ledning af distriksbestyrelser;

e) Särskildt betonas för alla missionswänner betydelsen af att de skulle söka winna större spridning för Missionstidningarna.

B.

Till utgifternas minskning.

1) Antalet resepredikanter minskas för så widt det kan försiggå utan att förswaga intresset för saken och under förutsättning af att prästerna medwerka wid de fester, som hållas i deras grannförsamlingar.

2) I händelse att till den 15 maj den till betäckande af fjolårets merutgift nödiga summan icke kunnat samlas och hednamissionsfondens inkomster för öfrigt icke wisa sig wara i stigande, böra

a) Missionsskolorna afbrytas åtminstone för ett års tid;

b) Till missionsfältet i Kina utsändas icke de missionärer, som f. n. äro i hemlandet.

Därjämte inskränkes antalet af bistationer och skolor, samt

säljes det ena hwilohemmet i Kuling.

3) Inga nybyggnader widtagas på missionsfälten, hwarken i Afrika eller Kina.

C.

Med hänsyn till Afrika kunna utgifterna i år icke minskas; twärtom borde dit, så snart görligt, twänne erfarna missionärer utsändas.

Närmare relation angående mötet för öfrigt måste lämnas till nästa nummer.

Missionstidning för Finland år 1916.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidning för Finland

anmäler härmed sin femtioåttonde årgång till prenumeration.

För att uppväcka, underhålla och utveckla intresset och kännedomen om missionen arbetar månadsbladet »Missionstidning för Finland», och det vill den fortsättningsvis göra genom att hänvisa sina läsare till den källa, ur hvilken alla »heliga sträfvanden, goda råd och rättfärdighetens gärningar» utströmma. För att förverkliga detta sitt program, behandlar bladet på ett möjligast mångsidigt sätt spörsmål berörande Guds rike och det individuella kristliga lifvet. Närmast kommer uppmärksamheten att fästas vid händelserna på våra egna missionsfält i Afrika och Kina. Till bladets uppgift hör äfven att följa med och befrämja missionsarbetet bland judarna.

Såsom ansvarig utgifvare fungerar, liksom under föregående år, Pastor S. Sirenius och såsom fasta medarbetare samtliga missionssällskapets arbetare i hem- såväl som i utlandet samt pastor B. Serenius.

Illustrationer komma att ingå i samtliga tidningar liksom hittills.

PRENUMERATIONSPRISEN

A. Å posten och hos ombudsmännen:

Missionstidning för Finland Fmk 2: —.

Densamma jämte Barnens missionstidning Fmk. 2: 60.

Suomen Lähetyssanomia Fmk 1: 50.

Densamma jämte Lasten Lähetyslehti 2: 10.

Densamma, vidsträcktare upplaga 2: 50.

Densamma jämte Lasten Lähetyslehti 3: 10.

B. I Ryssland:

Missionstidning för Finland 80 kop.

Suomen Lähetyssanomia 60 kop.

Densamma, vidsträcktare upplaga, 1 rubel.

C. I Amerika och Kanada:

Missionstidning för Finland 50 cent.

Suomen Lähetyssanomia 40 cent.

Densamma, vidsträcktare upplaga, 60 cent.

Obs.! Amerikanska postmärken godkännas ej vid likvidering.

Barnens Missionstidning
och
Lasten Lähetyslehti

utgifvas allt framgent under år 1916 i samma format som hittils och är afsikten med dessa publikationer att hos det uppväxande släktet uppväcka och befästa ett lefvande intresse för missionen.

Prenumerationsafgiften å postanstalterna utgör, då tidningen prenumereras ensamt för sig, 1 mark. Hos våra ombudsmän är priset 75 penni, i Ryssland 30 kop. samt i Amerika 20 cent, då flere exemplar prenumereras på engång. I fall däremot endast en årgång skall afsändas under särskild adress, tillkommer ett tillskottsarvode af 25 penni.

PRENUMERANTSAMLARE beviljas 10—30 %:s nedsättning, beroende på antalet upptagna prenumerationer.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

December månad 1915:

F. P. M. F., medl. afgifter: Past. **B. Serenius**, Ekenäs **10: —**, prost. **K. Helenius**, Raumo **25: —**, kkh. **G. Rosendahl**, Halikko **25: —**. — Onämnd för arbetet bland Kinas kvinnor g. **K. A. V. 1,000: —**. —. Häradshöfd. **A. Vuorinen**, H:fors, understöd **235: 50**. — Fr. Esbo: sparb. n:o 12 **5: 84**. — Fr. Åbo: koll 13: 40, koll. i Pojo kyrka 14: 20, ur sparb. 38: 43, g. miss. **Collan 66: 03**. — Fredriksberg syförening g. **Ester Gustafsson 100: —**. — Enkan **Maria Nordlunds** fr. Björneborg testamente **388: 09**. — Hoplaks miss.-förbund **6: 90**. — **M. Merus 10: —**. — Hulhållersk. **Maria Komulainen**, Fredrikshamn **2,000: —**. — Fr. Fredriksberg: koll. 19/9 17: 5, 28/11 20: 55, 11: —, behålln. af server. vid samkväm 6: 30, s:ma **55: 40**. — Fr. Harbor, Amerika g. past. **Mannerkorpi 289: 15**. — Pastor Haahti, H:fors, för försålda kinesiska föremål **19: 05**. — Lärarinnan **Erika Ahlgrén**, H:fors **50: —**. — Koll. i Nagu, Simonsby g. past. **Kuhlman 6: —**. — Behålln. af miss.-auktion i Kveflaks, Vesterhankmo by, g. **G. Kvist 100: —**. — Sjömans: och hednamissionssyföreningen i Brahestad g. past. **Hautaniemi 350: —**. — Af äldsta missionssyföreningen i Helsingfors **365: —**. — Behålln. af försäljnin: gen 1—2/12 i Missionhuset i Helsengfors **1,224: 90**. — Onämnd, Malaks **10: —**. — Herr **Alb. Tötterman**, Kalkkis **2: —**. — Ur gästrummens sparb. i Missionshuset i Helsingfors **19: 05**. — **J. Birkvarldt**, Petrograd **7: 50**. — Finby miss. fören. g. häradsdom. **Vikström 94: 55**. — Till miss. Alhos underhåll: onämnd, H:fors 20: —, frök. Ch. Oldenburg 20: —, s:ma **40: —**. — Sibbo norra miss. förening: Borgby miss. syfören. 154: 50, insaml. vid förra värdinnan F. L. Lindqvist begrafn. 8: 50, s:ma **163: —**. — Influtit gen. försäljn. af förärade guld- och silversaker **64: 35**. — Helsingfors svenska miss.-förbund: medlemsafgifter **303: —**. — Engmo by syfören, Larsmo 300: —, Kyrkobyns syförening 350: —, g. kkh **Sandbacka 650: —**. — Jungfru Kristina Mattsdotters fr. Andersböle testamente **528: 20**. — Halikko syförening g. kkh:skan **H. Rosendahl 350: —**. — Onämnd, Nystad **10: —**. — Vasa sv. missionsförening till Ida Ålanders underhåll **600: —**. — Onämnd, Åbo g. **A. Hydén 5: —**. — Fröken **Elin v. Pfalers** sparb., H:fors **62: —**. — Statsrådinnan **Kr. Margunoff**, Helsingfors **200: —**. — Uleåborg svenska miss. syförening g. fru **Hildur Järvinen 275: —**. — Nummela miss. fören: jordbruk. **Aug. Sellgrén 500: —**. — Fr Ingå: af syfören. samt gen. försålda gåfvor in natura 184: 75, koll. 15: 12, fyllnad —: 13, g. kkh. **Kjäldström 200: —**. — Fr. Fairport, Ohio **6: 20**. — **K. O. 50: —**. — Fröken Arppe, Kexholm **1: —** — H:fors sv. miss.-förb.: medl.-afgifter **14: —**. — Fr. Öster-Yttermark g. lära-

(Forts.)

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: S. Sirenius (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.